

[Niels Andersen.]

gende lovforslag blev fremsat. Og hvad finder man så på de sider, der følger efter selve lovforslaget? Fuldstændig tomhed. Hermed er lovforslaget i virkeligheden karakteriseret; men ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Axel Kristensen, har dog i forbindelse med lovforslagets fremsættelse gjort nogle betragtninger gældende, som i mange henseender er interessante.

Forslagsstillerne mener, at det i den nuværende økonomiske situation vil være rigtigt at lade erhvervslivets folk beholde de 200 mill. kr., som stabiliseringslånets anden del repræsenterer. Det ærede medlem giver videre udtryk for, at staten må gå på lånemarkedet og få et beløb svarende til det, den ellers måtte mangle til finansiering af de forpligtelser, den imod forslagsstillerne ønsker har påtaget sig.

En sådan udtalelse formoder jeg er fremsat, for at befolkningen skal få den opfattelse, at venstre og det konservative folkeparti ikke har stemt for de love, som af statskassen netop kræver en omfattende finansiering.

Imidlertid vil jeg gerne anmode det ærede medlem hr. Axel Kristensen om at gøre rede for, hvilke forpligtelser, som oppositionspartierne ikke har stemt for, der hermed tænkes på. Et par af de områder, der kræver særlig stor finansieringsevne af statskassen, er byggestøtten og folkepensionen. Byggestøtteloven gælder jo indtil 1. april 1959 og er, så vidt jeg ved, vedtaget med det konservative folkepartis stemmer, medens venstre undlod at stemme ved denne lejlighed. I øvrigt påtænker man jo at ændre byggestøtteloven således, at staten skal ud af billedet som den finansierende faktor. Det kan næppe være det ærede medlem hr. Axel Kristensen ubekendt, at der arbejdes med disse problemer inden for regeringen, og det er mit håb, at det må lykkes regeringen at fremsætte lovforslag herom i indværende samling, således at de problemer, der knytter sig til denne lovgivning, kan komme ud til offentlig debat, forinden vedtagelse finder sted i det kommende folketingsår. Hvad angår folkepensionen, har denne lovgivning i første omgang stillet langt større finansielle krav til statskassen end forud beregnet. Denne lovgivning er

også vedtaget med stemmer fra venstre og fra det konservative folkeparti.

Må jeg imidlertid stille det direkte spørgsmål til de ærede ordførere for oppositionspartierne: har man indset det fejlgreb, man fra venstres og det konservative folkepartis side har gjort sig skyldig i ved at medvirke til en lovgivning, der pålægger staten at udbetale folkepension til medborgere, som ikke har hjælp behov? Jeg tænker her på folkepensionens mindstebeløb. Det er mit håb, at de ærede ordførere har tilstrækkeligt mod til at erkende dette fejlgreb; er det tilfældet, åbner der sig i virkeligheden en mulighed for at fritage statskassen for en tyngende finansieringsopgave, der måske kan komme det omstridte stabiliseringslån til gode.

Må jeg i øvrigt med hensyn til selve stabiliseringslånet slå fast, at retsforbundet kun gik med til denne lovgivning for at dække et kasseunderskud, der var fremkommet i anledning af de finansieringsforpligtelser, staten havde påtaget sig i henhold til den lovgivning, der er gennemført under både venstres og det konservative folkepartis medvirken. En hvilken som helst lovgivning, der skulle opfylde det formål, ville være ubehagelig. I denne forbindelse er det nærliggende at minde om venstres og de konservatives forslag til løsning af de foreliggende opgaver. Det danske folk kan være lykkeligt over, at den deponeringsordning, man foreslog fra venstres og de konservatives side, ikke blev ført ud i livet. En sådan ordning ville kun have tjent til forøgelse af vort omkostningsniveau, samtidig med at den foreliggende finansielle opgave ikke ville være blevet løst. For vort vedkommende var det endvidere af afgørende betydning, at statens pengeudpumpning gennem forøget salg af statsobligationer blev standset, fordi dette salg holdt vort renteniveau oppe på et unaturlig højt plan, som forårsagede en unaturlig lav kurs på de obligationer, der har en væsentlig betydning for byggeomkostningerne. Udviklingen på dette område har vist, at vore bestræbelser er lykkedes, idet der har fundet en væsentlig stigning sted for obligationskursernes vedkommende og dermed et fald i den effektive obligationsrente.

Man hævder, at stabiliseringslånet hæmmer den private investering og dermed er